

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-798/23 - 1

Asia C-798/23 [Abbottly] ⁱ

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

21.12.2023

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Supreme Court (Irlanti)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

21.12.2023

Valittaja:

Minister for Justice

Vastapuoli:

SH

SUPREME COURT

(ylin tuomioistuin, Irlanti)

S:AP:IE:2022:000116

[– –] [Ratkaisukokoonpanon jäsenet]

[– –]

[Asian tunnistetiedot ja otsikko]

VÄLIPÄÄTÖS 21.12.2023

PERUSSOPIMUKSEN 267 ARTIKLAN MUKAISEN

ⁱ Tämän asian nimi on kuvitteellinen nimi. Se ei vastaa oikeudenkäynnin minkään asianosaisen todellista nimeä.

ENNAKKORATKAISUPYYNNÖN ESITTÄMISESTÄ EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE

Supreme Court käsitteli 11.5.2023 pitämässään istunnossa valittajan 4.11.2022 tekemän valituksen, jolla haettiin muutosta High Courtin (ylempi piirituomioistuin, Irlanti) ([– –] [High Courtin tuomarin nimi]) 27.7.2022 antamaan ratkaisuun ja määräykseen, jolla on kieltäydytty vastapuolen luovuttamisesta Latvian tasavaltaan hänestä 26.2.2021 annetun pidätysmääräyksen mukaisesti, ja jossa vaadittiin kyseisen ratkaisun ja määräyksen kumoamista valituksessa mainituilla perusteilla ja siinä esitetyn mukaisesti

minkä johdosta ja ottaen huomioon Supreme Courtin 19.1.2023 antaman päätöksen, jolla valittajalle myönnettiin lupa valittaa kyseisestä High Courtin määräyksestä nyt käsiteltävällä valituksella [– –]

MÄÄRÄTTIIN, että asiassa olisi annettava ratkaisu

ja ratkaisun [– –] antamispäiväksi ilmoitettiin 14.12.2023 [– –]

ja koska vaikuttaa siltä, että tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ovat sellaiset kuin ne on esitetty tämän välipäätöksen liitteenä olevassa ennakkoratkaisupyyntöä

ja koska lisäksi vaikuttaa siltä, että osapuolten välistä asiaa ratkaistaessa nousee esiin puitepäätöksen 2002/584/YOS, sellaisena kuin se on muutettuna neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS, 4 a artiklassa olevan ilmauksen ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti merkitykseen ja ulottuvuuteen liittyviä kysymyksiä,

SUPREME COURT ON PÄÄTTÄNYT ESITTÄÄ unionin tuomioistuimelle Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaisesti seuraavat ennakkoratkaisukysymykset, sellaisina kuin ne ilmenevät ennakkoratkaisupyyntöstä:

- 1) Kun henkilön luovuttamista pyydetään sellaisen vapausrangaistuksen suorittamiseksi, joka kyseiselle henkilölle määrättiin sen johdosta, että hän rikkoi hänelle aiemmin määrätyn poliisivalvontaseuraamuksen ehtoja, olosuhteissa, joissa vapausrangaistuksen määränneellä tuomioistuimella oli harkintavaltaa päättää, määrääkö se vapausrangaistuksen vai ei (mutta ei kuitenkaan harkintavaltaa päättää mahdollisesti määrättävän rangaistuksen pituudesta), onko menettely, joka on johtanut kyseisen vapausrangaistuksen määräämiseen, osa neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS 4 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ratkaisuun johtanutta oikeudenkäyntiä?
- 2) Voidaanko ensimmäisessä kysymyksessä mainituissa olosuhteissa tehtyä päätöstä poliisivalvontaseuraamuksen muuntamisesta vapausrangaistukseksi pitää päätöksenä, jonka tarkoituksena tai vaikutuksena on luovutettavaksi pyydetylle henkilölle jo aiemmin määrätyn rangaistuksen, ja erityisesti

hänen aiempaan rangaistukseensa sisältyneen poliisivalvonnan, luonteen ja/tai määrän muuttaminen ja kuuluuko se siten tuomion Ardic 77 kohdassa vahvistetun poikkeuksen alaan?

JA MÄÄRÄÄ, että [– –] valituksen käsittelyä lykätään siihen asti, kunnes [– –] Euroopan unionin tuomioistuin on antanut ennakkoratkaisun edellä esitetyistä kysymyksistä [– –].

[– –] [Apulaiskirjaajan nimi]

APULAISKIRJAAJA

[– –] [Presidentin nimi]

SUPREME COURTIN PRESIDENTTI

Valmisteltu tiedoksi annettavaksi 21.12.2023

AN CHUIRT UACHTARACH

SUPREME COURT

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[– –] [Ratkaisukokoonpanoon kuuluvat tuomarit]

[– –]

[– –] [Toistetaan asianosaisten nimet]

Supreme Courtin esittämä ennakkoratkaisupyyntö 14.12.2023

Johdanto

- 1 Supreme Court on päättänyt esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle (jäljempänä unionin tuomioistuin) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaisesti kaksi ennakkoratkaisukysymystä, jotka koskevat neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS, sellaisena kuin se on muutettuna neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS (jäljempänä puitepäätös), 4 a artiklassa käytetyn ilmauksen ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti merkitystä ja ulottuvuutta. Unionin tuomioistuimella on jo runsaasti 4 a artiklan koskevaa

oikeuskäytäntöä, johon sisältyy myös äskettäin annettu tuomio LU (C-514/21 ja C-515/21, EU:C:2023:235) (jäljempänä tuomio LU).

Tosiseikat

- 2 SH (jäljempänä vastapuoli) tuomittiin vuonna 2014 kahdella rikostuomiolla, joista toinen annettiin Valmiera rajona tiesassa (Valmieran alioikeus, Latvia) ja toinen Jēkabpils rajona tiesassa (Jēkabpilsin alioikeus, Latvia) ja joissa kummassakin tuomittiin hänet vankeusrangaistukseen ja tietyn ajan pituiseen poliisivalvontaan. Nämä rangaistukset yhdistettiin 27.10.2015 neljän vuoden ja yhdeksän kuukauden yhteiseksi vapausrangaistukseksi ja kolmen vuoden valvontaseuraamukseksi.
- 3 Poliisivalvonta ”on oheisseuraamus, jonka tuomioistuin voi määrätä pakkokeinona vankilasta vapautuneen henkilön käyttäytymisen valvomiseksi ja poliisiviranomaisen määräämien rajoitusten asettamiseksi kyseiselle henkilölle” (Latvian rikoslain 45 §). Valvonta-aika alkaa, kun vapausrangaistus on suoritettu.
- 4 Vankilassa SH:lle ilmoitettiin sekä suullisesti että kirjallisesti, että poliisivalvonnan ehtona on, että hän ilmoittautuu Jēkabpilsin (oman asuinpaikkakuntansa) poliisiasemalla kolmen työpäivän kuluessa vapautumisestaan (jonka oli määrä tapahtua 22.8.2019). SH:lle myös ilmoitettiin, että jos hän jättää saapumatta nimetylle poliisiasemalle, hänelle voidaan määrätä Latvian hallintorikkomuslain 177 §:n mukainen hallinnollinen seuraamus. SH vakuutti allekirjoituksellaan, että hän oli ymmärtänyt tämän kirjallisen ilmoituksen.
- 5 SH vapautettiin vankilasta ajallaan, mutta hän jätti ilmoittautumatta Jēkabpilsin poliisiasemalla. Tämän seurauksena Zemgales rajona tiesa (Zemgalen alioikeus, Latvia) totesi 11.5.2020 ja myöhemmin vielä 27.5.2020 SH:n syyllistyneen 177 §:ssä tarkoitettuun hallintorikkomukseen, minkä johdosta hänelle määrättiin 30 ja 40 euron sakot.
- 6 Latvian laissa säädetään, että jos poliisivalvonnassa oleva henkilö rikkoo lain säännöksiä vilpillisessä mielessä, tuomioistuin ”voi muuntaa oheisseuraamukseksi tuomitusta valvonnasta suorittamatta olevan ajan vapaudenmenetyksen käsittäväksi rangaistukseksi siten, että kaksi suorittamatta olevaa valvontapäivää lasketaan yhdeksi vapaudenmenetyspäiväksi”. Henkilön katsotaan toimineen vilpillisessä mielessä, jos hänet on tuomittu kaksi kertaa vuoden sisällä tällaisesta rikkomuksesta (ks. Latvian rikoslain 45 §:n 5 ja 6 momentti). Tällaisen määräyksen antaminen ei kuitenkaan ole pakollista, vaikka henkilön olisi osoitettu toimineen vilpillisessä mielessä:

”Asianmukaisissa olosuhteissa (jos olosuhteet oikeuttavat sen, että tuomittu välttyy seuraamuksilta) tuomioistuimella on mahdollisuus hylätä [seuraamuksen muuntamista koskeva] hakemus.”

(Ks. 17.3.2022 päivätty Zemgales rajona tiesan kirje.)

- 7 Jēkabpilsin poliisiaseman yleisestä järjestyksestä vastaava osasto teki kesäkuussa 2020 Zemgales rajona tiesalle hakemuksen SH:lta suorittamatta olevan poliisivalvonta-ajan muuntamisesta ”vapaudenmenetykseksi”. Kutsu oikeuteen lähetettiin 25.6.2020 kirjattuna kirjeenä SH:n ilmoittamaan kotiosoitteeseen Jēkabpilsissa. Kutsua ei noudettu postista, ja se palautettiin 31.7.2020.
- 8 Zemgales rajona tiesassa järjestettiin istunto 19.8.2020. SH ei ollut läsnä tässä istunnossa, vaan se pidettiin hänen poissa ollessaan. Samana päivänä Zemgales rajona tiesa antoi kirjallisen päätöksen, jossa määrättiin suorittamatta olevan valvonta-ajan – joka oli kaksi vuotta ja kaksi päivää – muuntamisesta yhden vuoden ja yhden päivän vapausrangaistukseksi Latvian rikoslain 45 §:n 5 momentissa säädetyn muuntosuhteen 2:1 mukaisesti.
- 9 Zemgales rajona tiesan päätös lähetettiin tiedoksi SH:lle, mutta se palautettiin, koska sitä ei noudettu. SH:lla olisi ollut mahdollisuus valittaa Zemgales rajona tiesan päätöksestä, mutta hän ei tehnyt tällaista valitusta.
- 10 SH:sta annettiin 26.2.2021 eurooppalainen pidätysmääräys Zemgales rajona tiesan 19.8.2020 tuomitseman vapausrangaistuksen täytäntöön panemiseksi.

Asianosaisten kannat

- 11 Minister for Justice and Equality (oikeus- ja tasa-arvoministeri, Irlanti) (jäljempänä ministeri) pääargumenttina oli, että eurooppalaista pidätysmääräystä koskevan vuoden 2003 lain (European Arrest Warrant Act 2003) (jäljempänä vuoden 2003 laki) 45 §, joka vastaa puitepäätöksen 4 a artiklaa ja jolla 4 a artiklan säännökset saatettiin osaksi Irlannin lakia, säädetään, että luovuttamisesta voidaan kieltäytyä vain, jos ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti on järjestetty luovutettavaksi pyydetyn henkilön poissa ollessa ja jos 4 a artiklan edellytykset eivät muuten täyty. Tältä osin väitettiin, että käsiteltävässä asiassa ei ole kyse ratkaisuun johtaneesta oikeudenkäynnistä, joka on järjestetty SH:n poissa ollessa, koska Zemgales rajona tiesassa 19.8.2020 pidetty istunto ei ollut 4 a artiklassa tarkoitettu ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti. Lisäksi korostettiin, että silloin, kun menettely tai istunto ei ole ratkaisuun johtava oikeudenkäynti, 4 a artiklaa vastaavaa 45 §:ää ei sovelleta eikä se siten voi olla luovuttamisesta kieltäytymisen perusteena.
- 12 On kiistatonta, ettei SH tai hänen edustajansa ollut läsnä 19.8.2020 pidetyssä istunnossa, mutta kysymys on siitä, onko kyseisenä päivänä pidetty istunto ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti. Tässä yhteydessä viitattiin tuomioon Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026; jäljempänä tuomio Ardic) ja sitä myöhempään tuomioon LU, ja ministeri väitti kyseisten tuomioiden perusteella, että aiemmin määrätyn vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista koskeva päätös ei ole 4 a artiklassa tarkoitettu ratkaisu, paitsi joissain harvoissa tapauksissa, ja ettei se, että tällainen päätös on tehty vastaajan poissa ollessa, voi olla peruste pidätysmääräyksen täytäntöönpanosta kieltäytymiselle eikä siitä siten voida kieltäytyä tällä perusteella.

- 13 Vastapuolen puolelta vedottiin useisiin perusteisiin. Vastapuoli viittasi erityisesti tuomioon Ardic ja sen 77 kohdassa esitettyyn näkemykseen, jonka mukaan ratkaisun käsite ei kata ratkaisua, joka koskee aiemmin määrätyn vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista, paitsi jos ratkaisun tarkoituksena tai vaikutuksena on joko mainitun rangaistuksen luonteen tai määrän muuttaminen ja jos sen tehneellä viranomaisella on tältä osin harkintavaltaa. Lisäksi väitettiin, että istunnossa, jossa valvontaseuraamus muunnetaan vankeusrangaistukseksi, on kyse enemmästä kuin pelkästä rangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista koskevasta ratkaisusta, kuten ehdollisena tuomitun rangaistuksen määräämisestä ehdottomaksi tai poistumisluvan peruuttamisesta. Vastapuoli väitti, että tällaisen istunnon tarkoituksena on muuttaa jo aiemmin määrätyn rangaistuksen luonnetta ja/tai määrää. Hän väitti, että Zemgales rajona tiesassa pidettyä istuntoa ei ”voida rinnastaa ehdollisen rangaistuksen täytäntöönpanemiseksi pidettyyn istuntoon”. Se, että vastapuolen vapaudenmenetysajan laskemisessa käytettiin matemaattista kaavaa, ei hänen mielestään muuta sitä, että kyseessä oli tosiasiallisesti puitepäätöksen 4 a artiklassa tarkoitettu ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti. Vastapuoli väittää lähinnä, että päätöksen tarkoituksena tai vaikutuksena oli jo aiemmin määrätyn rangaistuksen muuttaminen ja että se oli harkinnanvarainen päätös ja kuuluu siten 4 a artiklan soveltamisalaan.
- 14 Vastapuoli myös huomautti, että tuomiossa LU sovelletaan tuomiossa Ardic vahvistettuja periaatteita Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 ja 48 artiklan ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan mukaisen oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan suojan laajentamiseksi sellaisiin vastaajan poissa ollessa pidettäviin istuntoihin, joissa käsitellään kriittisiä rikoksia, joiden seurauksena ehdollinen rangaistus määrätään täytäntöönpantavaksi erillisessä istunnossa. Vastapuoli väitti, että hänen luovuttamisestaan kieltäytyminen ei edellyttänyt käsitteen ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti, joka on unionin oikeuden itsenäinen käsite, minkäänlaista laajentamista tai muuttamista. Vastapuoli myös väitti, ettei hän ollut saanut kyseisen oikeuskäytännön kannalta merkityksellistä ehdollisena tuomittua vankeusrangaistusta. Hänet oli päinvastoin ”määrätty poliisivalvontaan tilanteessa, jossa saapumatta jäämisestä olisi pitänyt määrätä rikkomusmaksu”. Zemgales rajona tiesassa vastapuolen poissa ollessa pidetyssä istunnossa muutettiin rangaistuksen luonnetta muuntamalla se vankeusrangaistukseksi. Näin ollen vastapuoli väitti, että tuomio LU antaa pysyvän perusteen, jonka nojalla hänen luovuttamisestaan voidaan kieltäytyä 4 a artiklan ja vuoden 2003 lain 45 §:n mukaisesti.
- 15 Ministeri tarkasteli unionin tuomioistuimen tuomiota LU ja väitti, etteivät asiassa LU tehdyt päätelmät ole merkityksellisiä käsiteltävän asian tosiseikkojen kannalta. Hallintomenettelyä, joka johti rikkomusmaksujen määräämiseen vastapuolelle, ei voida rinnastaa tuomiossa LU kyseessä olleen kaltaiseen rikostuomioon johtaneeseen oikeudenkäyntiin. Näin ollen hän väitti tuomion Ardic ja tuomion LU perusteella, että 4 a artiklaa sovellettaessa käsitteeseen ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti eivät sisälly ratkaisut, jotka koskevat yksinomaan rikosoikeudenkäynnin päätteeksi tuomitun vapaudenmenetyksen käsitteeseen

rangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista, paitsi yhdessä poikkeustapauksessa eli silloin, ”jos se vaikuttaa syyllisyyden toteamiseen tai sen tarkoituksena tai vaikutuksena on joko mainitun rangaistuksen luonteen tai määrän muuttaminen ja jos sen tehneellä viranomaisella on tältä osin harkintavaltaa” (ks. tuomio LU, 53 kohta). Tässä yhteydessä väitettiin, että harkintavaltaa päättää, määrätäänkö ehdollinen rangaistus täytäntöön pantavaksi vai ei, ei voida rinnastaa harkintavaltaan määrätä ”rangaistuksen luonteesta tai määrästä”. Lisäksi korostettiin, että sikäli kuin latvialaisella tuomioistuimella yleensäkin on harkintavaltaa, se on ainoastaan rajallista eikä siihen kuulu harkintavallan käyttö rangaistuksen luonteen tai määrän suhteen. Vaikka latvialainen tuomioistuin voi käyttää harkintavaltaa määrätäkseen valvontaseuraamuksen muuntamisesta vapausrangaistukseksi, sen mahdollisuutta vaikuttaa määrättävän rangaistuksen luonteeseen ja määrään on rajoitettu tiukasti laissa, joten ei ole sinänsä perusteltua väittää, että kyseisellä tuomioistuimella olisi harkintavaltaa rangaistuksen luonteen ja määrän suhteen. Näin ollen ministeri väitti, että 19.8.2020 pidetty istunto ei ole 4 a artiklassa ja 45 §:ssä tarkoitettu ratkaisuun johtanut oikeudenkäynti; näin ollen 45 § ei tullut sovellettavaksi eikä luovuttamisesta voitu siten kieltäytyä kyseisen pykälän nojalla.

Huomautukset

- 16 Supreme Court on hyvin tietoinen unionin tuomioistuimen antamista tuomioista Ardic ja LU. Tässä Supreme Courtin välipäätöksessä viitataan periaatteisiin, jotka on vahvistettu tuomion Ardic 70–72 kohdassa ja myöhemmin toistettu tuomion LU 46 ja 47 kohdassa, joissa unionin tuomioistuin esittää seuraavat kommentit:

”46. Ensinnäkin on muistettava, että puitepäätöksellä 2002/584 pyritään helpottamaan ja nopeuttamaan oikeudellista yhteistyötä ottamalla käyttöön yksinkertaistettu ja tehokas järjestelmä rikoslain rikkomisesta tuomittujen tai epäiltyjen henkilöiden luovuttamiseksi, jotta voitaisiin myötävaikuttaa sellaisen Euroopan unionille asetetun tavoitteen toteutumiseen, jonka mukaan siitä tulee vapauteen, turvallisuuden ja oikeuteen perustuva alue, sen vankan luottamuksen perusteella, jonka on vallittava jäsenvaltioiden välillä – –

47. Kyseisestä puitepäätöksestä ja erityisesti sen 1 artiklan 2 kohdasta ilmenee tämän osalta, että eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpano on pääsääntö, kun taas täytäntöönpanosta kieltäytymisen on katsottava olevan poikkeus, jota on tulkittava suppeasti (tuomio 31.1.2023, Puig Gordi ym., C-158/21, EU:C:2023:57, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).”

- 17 Supreme Court on taipuvainen katsomaan, että Latviassa vireillä oleva menettely muistuttaa ehdollisena tuomitun rangaistuksen täytäntöönpanomenettelyä, joka, kuten tuomiossa Ardic tehtiin selväksi, ei sinänsä kuulu 4 a artiklan soveltamisalaan. Poliisivalvonnan pakkokeinon luonteisuus voidaan rinnastaa

ehdollisille rangaistuksille systemaattisesti asetettaviin ehtoihin. Tuomiosta Ardic voi olla tässä suhteessa jonkin verran apua. Kyseisen tuomion 75 kohdassa unionin tuomioistuin huomautti, että lopullinen tuomioistuimen ratkaisu, jolla asianomainen henkilö tuomitaan, ja myös se osa ratkaisusta, jossa vahvistetaan suoritettava vapausrangaistus, ”kuuluvat kaikilta osin Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan soveltamisalaan”, mutta että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännöstä käy ilmi, että kyseistä määräystä ei sovelleta kysymyksiin, jotka koskevat tällaisen vapausrangaistuksen täytäntöönpanon yksityiskohtia tai soveltamista. Unionin tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 76 kohdassa, että toisin on vain tapauksissa, joissa ”sellaisen ratkaisun jälkeen, jossa on lausuttu asianomaisen henkilön syyllisyydestä ja tuomittu hänet vapausrangaistukseen, uudella tuomioistuimen ratkaisulla muutetaan joko aiemmin määrätyn rangaistuksen luonnetta tai määrää”. Kyseisessä kohdassa mainittiin tästä kaksi esimerkkiä, joista toinen koski tilannetta, jossa vapausrangaistus korvataan karkotustoimenpiteellä ja jonka osalta viitattiin Espanjaa koskeneeseen tapaukseen, ja toinen tilannetta, jossa aiemmin määrätyn vapaudenmenetyksen kestoja pidennetään ja jonka yhteydessä viitattiin Yhdistynyttä kuningaskuntaa koskeneeseen tapaukseen. Näin ollen [unionin tuomioistuin] totesi tuomion 77 kohdassa, että puitepäätöksen 4 a artiklan 1 kohdassa ilmaistu päätöksen käsite ”ei kata ratkaisua, joka koskee aiemmin määrätyn vapausrangaistuksen täytäntöönpanoa tai soveltamista”, paitsi jos tämän myöhemmän ratkaisun tarkoituksena tai vaikutuksena on joko mainitun rangaistuksen luonteen tai määrän muuttaminen ja jos sen tehneellä viranomaisella on tältä osin harkintavaltaa. Unionin tuomioistuimen mukaan oli siten määritettävä, oliko kyseinen päätös vaikuttanut sen vapausrangaistuksen luonteeseen tai pituuteen, joka määrättiin tuomiossa, jolla asianomainen henkilö tuomittiin lopullisesti. Unionin tuomioistuin totesi vielä tuomion 79 kohdassa, että kyseisiin kumoamispäätöksiin johtaneiden menettelyjen kohteena ei ollut asioiden aineellinen uudelleentarkastelu, vaan ne koskivat vain seurauksia, jotka aiheutuivat siitä, että tuomittu henkilö ei ollut noudattanut mainittuja ehtoja. [Unionin tuomioistuin] päätteli tuomion 81 kohdassa seuraavaa:

” – – ehdonalaisen vapauttamisen kumoamista koskevien päätösten ainoa vaikutus – – on, että asianomaisen henkilön on korkeintaan suoritettava hänelle alun perin määrätyn rangaistuksen jäljellä oleva osa. Kun ehdonalainen vapauttaminen kumotaan kokonaisuudessaan, kuten pääasiassa, tuomitseminen tuottaa uudelleen kaikki vaikutuksensa ja vielä suoritettavana olevan rangaistuksen määrittäminen perustuu puhtaasti laskutoimitukseen siten, että jo suoritettavat vankeuspäivät yksinkertaisesti vähennetään lopullisessa langettavassa tuomiossa määrätystä kokonaisrangaistuksesta.”

- 18 Latvian viranomaisten käsiteltävässä asiassa toimittamista tiedoista ilmenee selvästi, että kolme vuotta kestänyt valvonta-aika alkoi siitä, kun neljän vuoden ja yhdeksän kuukauden ehdollinen vapausrangaistus oli suoritettu. Jos poliisivalvonnan ehtoja sen jälkeen rikottiin, sen seurauksena voitiin määrätä vapaudenmenetyksen, jonka pituuden määrittämiseksi käytetään aritmeettista

laskutoimitusta. Unionin tuomioistuimen muotoilua lainataksemme vaikuttaa siltä, ettei suoritettavan rangaistuksen määrää vahvistettu uudella tuomioistuimen ratkaisulla, koska rangaistuksen enimmäispituus oli jo määrätty vuonna 2015 annetulla tuomiolla ja koska vankeudeksi muunnettavan seuraamuksen tosiasiallinen pituus määritetään Latvian laissa vahvistetun muuntokaavan avulla. Rangaistuksen luonne ja määrä eivät kumpikaan muutu, ellei edellä mainituissa Latvian lain säännöksissä toisin säädetä. Mitään lisäehtoja ei aseteta eikä vuonna 2015 annetussa alkuperäisessä tuomiossa jo määrättyä rangaistusta pidennetä. Latvian laissa säädetään poliisivalvonnan enimmäisajasta, joka määräytyy kyseessä olevan rikoksen ja alun perin määrätyn vankeusajan mukaan.

- 19 Zengales rajona tiesan oli ratkaistava ainoastaan kysymys siitä, määrääkö se oheisseuraamuksen vai ei, sillä oheisseuraamukseen pituus määräytyy suoraan lain mukaan. Supreme Courtin alustava näkemys on, ettei luovuttamisesta pitäisi voida kieltäytyä, sillä perusteella, ettei 19.8.2020 määrätty rangaistus ollut uusi rangaistus, koska ehtojen rikkomisesta seuranneen vapaudenmenetyksen ehdot ja rajoitukset olivat selvät ja tiedettävissä, eikä se edellyttänyt uuden tuomioistuimen ratkaisun antamista eikä alkuperäisen rangaistuksen luonteen tai määrän muuttamista. Tämä kysymys ei kuitenkaan ole täysin selvä. Käsiteltävässä asiassa annettu rangaistus eroaa tuomiossa Ardic kyseessä olleesta rangaistuksesta. Vaikka vuonna 2015 määrättyyn rangaistukseen sisältyi mahdollisuus joutua toisen kerran vankeuteen, Zengales rajona tiesan antamalla ratkaisulla ei pelkästään määrätty vastapuolta ”suorittamaan osittain tai jopa kokonaisuudessaan alun perin vahvistetut vapausrangaistukset”. Vastapuoli oli jo suorittanut hänelle alun perin määrätyn vapausrangaistuksen, ja Zengales rajona tiesan hänelle tuomitsemalla seuraamuksella todennäköisesti muutettiin jo aiemmin määrätyn rangaistuksen luonnetta tai määrää, kun valvontaseuraamus muunnettiin (toiseksi) vankeusrangaistukseksi. Lisäksi Zengales rajona tiesalla oli harkintavaltaa päättää, määrääkö se vastapuolelle tällaisen rangaistuksen vai ei (vaikkakaan ei harkintavaltaa päättää tämän rangaistuksen pituudesta). Tässä tilanteessa Supreme Court ei voi todeta, että kysymys siitä, miten 4 a artiklaa tulkitaan ja sovelletaan käsiteltävän valitusasian olosuhteissa, olisi niin ilmeinen, ettei se jätä sijaa perustellulle epäilylle. Näin ollen se on velvollinen pyytämään unionin tuomioistuimelta ohjeita tuomion *Consortio Italian Management* (C-561/19, EU:C:2021:799) mukaisesti, minkä vuoksi se katsoo, että käsiteltävässä asiassa on syytä esittää unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan mukainen ennakkoratkaisupyyntö.

Ennakkoratkaisukysymykset [Toistetaan edellä tässä välipäätöksessä esitetyt kysymykset.]

[– –]